

QUÈ ÉS

pel Dr. JESÚS NOGUER MORÉ

Ha estat una creença general de la humanitat, a través de tota la seva història, que els conceptes *home* i *dona* eren no sols absolutament diferents, sino oposats, com les dues cares d'una medalla. La *virilitat perfecta* era un atribut del qual creien poder vanagloriar-se gairebé tots els homes, que donaven ja per consagrada la seva superioritat indiscutible enfront la dona, fràgil i incapaç per naturalesa; i aquesta, per la seva banda, creia també assolir la *feminitat absoluta*, gràcies a la seva forma exageradament corba, fomentant la finor del seu cutis i la llargada de la cabellera. Els conceptes de masculinitat i feminitat estaven demarcats radicalment per uns quants trets

morfològics, l'examen dels quals no solia passar quasi mai de l'epidermis — quan no es perdia en subtils es d'ordre metafísic o mitològic.

Fou precis que la llum de l'Endocrinologia, tan generosament vessada damunt totes les ciències directa o indirectament biològiques, s'acarés amb valentia contra aquesta manera d'enfocar la diferenciació dels sexes i posés a flor d'aigua un concepte que estem segurs que si arriba a estendre's des dels nostres besavis enllà, haurien enrogit de vergonya i de despit — o haurien rigut amb aire de suficiència — tots els homes, massa ufanosos de la seva masculinitat.

Ens referim al descobriment de la ciència de les glàndules endocrines, que l'*home viril perfecte* i la *dona femenina perfecta* són l'extraordinària excepció, mentre que la immensa majoria d'homes i dones que es tenen com a tals, no posseeixen més que un predomini dels trets propis del seu sexe, encabint dintre el seu organisme una part no despreciable, major o menor, de trets físics, bioquímics i espirituals propis de l'altre sexe.

L'estudi morfològic, anatómic, bioquímic i psicològic d'aquests trets, ho ve palesant. És evident que en la fase central de la vida, durant l'esclat i floreixement de la sexualitat, l'oposició de què parlàvem pot tenir apariències de realitat. Però això sols ocorre si hom ho examina del tot empíricament. Perquè així que ens sortim quelcom d'aquesta fase central i anem endavant o endarrera en el camí evolutiu de l'individu, veiem com aquelles diferències van poc a poc convergent i acaben en un tipus d'una perfecta ambigüitat sexual; ambigüitat que GOLDSMITH va distingir amb el nom d'*intersexualitat*. Amb raó observa MARAÑÓN que si posem de costat un home i una dona de 60 anys, als quals veiem solament la cara, sera sovint una tasca difícil escatir a quin dels dos pertany la cara. El mateix podem dir de les criatures fins a la segona infància. És, per contra, més freqüent que molts homes i dones en traspasar el climateri, vagin adquirint trets que més aviat evoquen el sexe contrari.

L'explicació que donen avui els naturalistes a aquests fets, és que els elements masculí i femení del sexe, no són mai una cosa oposada com creien els antics, sinó fases diferents d'un mateix procés biològic que és la sexualitat, sempre integrada pels dos elements.

La masculinitat representaria una mena de superevolució del sexe en relació a la feminitat, la qual no seria altra cosa que una mena de parada en l'evolució de la sexualitat; parada que tindria per objecte mantenir en la dona un estat més proper a l'infant que a l'adult — deturada en la pubertat — per tal de facilitar en tots els seus aspectes la funció maternal. La psicologia de la dona està xopa tota ella d'aquest concepte.

No tenim prou espai per analitzar com caldria aquestes nocions, d'una envergadura que no escau als límits d'un article. Per això no fem més que esmentar-los. Direm solament que l'estudi comparatiu dels caràcters anatòmics i físics no sols de les glàndules sexuals, sinó també de tots els altres trets físics de la sexualitat, duen a la conclusió que les diferències entre el masculí i el femení són més aviat de tipus quantitatiu que no qualitatiu, i que sota aquest aspecte la balança sol pesar més a favor del baró. Diguem tot seguit que tanmateix això no pressuposa superioritat ni inferioritat en un o altra, sinó diferències de funcions tan solament.

La força muscular és, en efecte, més potent en l'home que en la dona. L'esquelet és de molta més resistència en l'home i més desenrotllat. La larinx més revinguda i la veu